

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **P. Č.**, zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 14. 7. 2020, č. j. 62 A 3/2020-27,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobce domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2020, č. j. KUJCK 3712/2020, sp. zn. ODSH 138323/2019/jary1 SO3, ve věci dopravního přestupku žalobce.

[2] Rozhodnutím Magistrátu města České Budějovice ze dne 9. 1. 2019, č. j. SO/17369/2018-2, byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách

některých zákonů (zákon o silničním provozu), v relevantním znění (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit z nedbalosti dne 27. 9. 2018 v 21:13 hod. při řízení osobního automobilu Mercedes, reg. zn., na silnici II/105 u obce Chlumec, směrem od obce Temelín k obci České Budějovice, když mu v místě s nejvyšší povolenou rychlostí 90 km/h byla silničním rychloměrem RAMER 10 C naměřena rychlost 139 km/h po odečtení odchylky měřicího zařízení (před odečtením 144 km/h). Žalobce tak překročil nejvyšší povolenou rychlost o více než 30 km/h, konkrétně o 49 km/h, čímž porušil § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu. Žalobci byla podle § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu ve spojení s § 35 písm. b) a § 37 písm. a) a c) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky, v relevantním znění (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), uložena pokuta ve výši 3 000 Kč a povinnost uhradit paušální náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

[3] Toto rozhodnutí žalovaný na základě odvolání žalobce rozhodnutím ze dne 23. 4. 2019, č. j. KUJCK 47556/2019, sp. zn. ODSH 29981/2019 paho1/SO3, z důvodu shledaných procesních vad zrušil a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k novému projednání.

[4] Novým rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 17. 7. 2019, č. j. SO/17369/2018-3, byl žalobce shledán vinným ze spáchání stejného přestupku a byla mu podle § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu ve spojení s § 35 písm. b) a § 37 písm. a) a c) zákona o odpovědnosti za přestupky opět uložena pokuta ve výši 3 000 Kč a povinnost uhradit paušální náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

[5] Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, které žalovaný výše uvedeným rozhodnutím ze dne 9. 1. 2020, č. j. KUJCK 3712/2020, sp. zn. ODSH 138323/2019/jary1 SO3, zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Žalovaný konstatoval, že v nyní posuzované věci bylo žalobcovo překročení nejvyšší povolené rychlosti jednoznačně prokázáno. Žalobce tak naplnil formální i materiální znaky předmětného přestupku. Správní trest, který mu za tento přestupek byl uložen, je dle žalovaného zcela v intencích zákona a je rovněž dostatečně odůvodněn.

[6] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích, který ji rozsudkem ze dne 14. 7. 2020, č. j. 62 A 3/2020-27, zamítl. Krajský soud konstatoval, že nebyla porušena zásada zákazu dvojího přičítání, pokud správní orgány při stanovení výše pokuty přihlíděly k tomu, že žalobce překročil nejvyšší povolenou rychlost na samé horní hranici zákonného rozpětí. Správní orgány tak zhodnotily celkovou závažnost spáchaného přestupku, kterou určuje právě konkrétní naměřená rychlost. Konstatování správních orgánů, že se žalobce dopustil přestupku „vyšší kategorie“ překročení nejvyšší povolené rychlosti, bylo pouze vyjádřením společenské závažnosti jeho jednání, nebylo nicméně považováno za přitěžující okolnost.

[7] K námitce nezohlednění všech zákonných kritérií pro určení druhu a výměry správního trestu krajský soud konstatoval, že správní orgány při určování trestu a jeho výměry postupovaly plně v souladu s § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky. Zohlednily, že žalobce měl v registru řidičů jeden záznam, který žalobci nepřičítly k tíži, dále způsob spáchání přestupku, jeho následek, absenci škodlivých následků přestupku, okolnosti jeho spáchání, formu zavinění i správní trest jako takový. Krajský soud

pokračování

připomněl, že kritéria dle § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky jsou stanovena demonstrativně, proto není třeba, aby správní orgány vyčerpávajícím způsobem posoudily naplnění každého z nich, jak se žalobce domáhal. Vzhledem k tomu, že správní orgány shledaly u žalobce nejlehčí formu zavinění, nebylo třeba trvat na jejím podrobnějším odůvodnění. Nedůvodnou shledal krajský soud i námitku, dle níž správní orgány neodůvodnily, proč nepovažovaly za polehčující okolnost skutečnost, že se žalobce v minulosti nedopustil téhož přestupku. Krajský soud s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu připomněl, že v rámci úvah o osobě pachatele není nepřípustné hodnotit jeho tendence k páčání přestupků v dlouhodobém časovém horizontu v kontextu výchovného působení v minulosti uložených sankcí. Krajský soud shledal i odůvodnění žalobci uloženého trestu dostatečně individualizované a zcela naplňující požadavky judikatury, na kterou žalobce odkazoval.

II.

Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[8] Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů, které lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[9] Stěžovatel namítá, že v nyní posuzované věci došlo k zákazu dvojího přičítání, neboť míra překročení rychlosti je skutečností, která rozhoduje o podřazení přestupku pod určitou skutkovou podstatu, nemůže však být užita ke zpřísnění trestu v rámci sankčního rozmezí dané skutkové podstaty. V této souvislosti stěžovatel odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2019, č. j. 3 As 281/2017-47, a ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 As 280/2016-23 (všechna zde zmiňovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Krajský soud dle stěžovatele nesprávně posoudil, zda k porušení této zásady došlo, když žalovaný při úvaze o výši trestu posuzoval skutečnost, která však byla rozhodující pro subsumpci přestupku pod skutkovou podstatu.

[10] Stěžovatel dále namítá, že správní orgány při hodnocení závažnosti přestupku nehodnotily individuální závažnost jeho jednání, ale typovou závažnost dané skutkové podstaty, která však již byla vyhodnocena zákonodárcem stanovením rozmezí pokuty od 2 500 do 5 000 Kč. Je-li tato typová závažnost opakovaně zvažována při úvaze o trestu, jde o postup v rozporu se zásadou zákazu dvojího přičítání. Dle stěžovatele není možné, aby zákonodárce z důvodu přesvědčení o tom, že v důsledku překročení nejvyšší povolené rychlosti může docházet k dopravním nehodám, definoval jednání jako přestupek a stanovil za něj určitý trest a správní orgán následně stejným argumentem uložil v rámci daného rozmezí vyšší trest. Stěžovatel v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2020, č. j. 2 As 23/2019-34.

[11] Dle stěžovatele správní orgány nezohlednily zákonná kritéria pro ukládání trestu. Správní orgány vůbec neurčily, zda spáchal přestupek z nedbalosti nevědomé, nebo vědomé. Krajský soud z textu odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí dovodil, že stěžovatel spáchal přestupek z nevědomé nedbalosti, stěžovateli to však není s jistotou známo. Pokud stěžovatel spáchal přestupek z nevědomé nedbalosti, měla tato skutečnost být vzata v potaz při úvaze o závažnosti přestupku, neboť se jedná o nejlehčí formu zavinění. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2017,

č. j. 6 As 303/2016-37, stěžovatel konstatoval, že forma zavinění je okolností podstatnou pro úvahu o ukládaném trestu, proto správní orgány byly povinny formu zavinění, která by byla okolností v jeho prospěch, zvážit. Úvaha o trestu je tak dle stěžovatele z tohoto důvodu nezákonná.

[12] Zbývající část kasační stížnosti se pak týkala nesouhlasu stěžovatele a jeho právního zástupce se zveřejněním jejich osobních údajů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu.

[13] Vzhledem k uvedenému stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[14] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry krajského soudu v napadeném rozsudku a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl. Uvedl, že stěžovatel překročil nejvyšší povolenou rychlost o 49 km/h nad rychlostní limit, čímž naplnil skutkovou podstatu § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu. Vzhledem k tomu, že toto ustanovení obsahuje rozmezí pro překročení rychlosti, je dle něj správné k tomu při stanovení výše trestu přihlédnout. Žalovaný je přesvědčen, že přihlédl ke všem okolnostem věci, které mu byly známy. Forma zavinění je ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně stanovena zcela dostatečně a byla při stanovení trestu zohledněna ve prospěch stěžovatele. Pokuta byla stěžovateli stanovena při samé spodní hranici zákonného rozpětí, přičemž její výše byla řádně a srozumitelně odůvodněna.

III.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[16] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k přezkoumání napadeného rozsudku v mezích rozsahu kasační stížnosti a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[17] Podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu platí, že se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/h a více nebo mimo obec o 30 km/h a více. Přísněji postižitelným přestupkem podle bodu 2 téhož ustanovení je potom překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o 40 km/h a více nebo mimo obec o 50 km/h a více.

[18] Namítá-li stěžovatel porušení zásady zákazu dvojího přičítání, nelze dát jeho argumentaci zapravdu. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je třeba zásadu zákazu dvojího přičítání chápat tak, že k okolnosti, která je zákonným znakem deliktu, nelze přihlédnout jako k okolnosti polehčující nebo přitěžující při ukládání sankce

pokračování

(trestu). Jednu a tutěž skutečnost, která je v posuzované věci dána v intenzitě nezbytné pro naplnění určitého zákonného znaku skutkové podstaty konkrétního porušení právní povinnosti, nelze současně hodnotit jako okolnost obecně polehčující či obecně přitěžující (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2010, č. j. 4 Ads 66/2009-101, ze dne 29. 10. 2009, č. j. 6 As 22/2009-84, ze dne 20. 4. 2006, č. j. 4 As 14/2005-84, či ze dne 25. 1. 2006, č. j. 4 As 22/2005-68).

[19] Pokud se jedná o zohlednění skutečnosti, že stěžovatel překročil povolenou rychlost o 49 km/h, tedy na horní hranici zákonného rozmezí dané skutkové podstaty, lze odkázat na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2018, č. j. 10 As 238/2017-54, ze dne 22. 8. 2018, č. j. 2 As 67/2018-42, či ze dne 29. 9. 2020, č. j. 10 As 149/2019-43; v posledním z těchto rozsudků Nejvyšší správní soud konstatoval: „Podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km/h a více nebo mimo obec o 50 km/h a více. Dle bodu 3 výše uvedeného ustanovení se přestupku dopustí také tehdy, pokud překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/h a více nebo mimo obec o 30 km/h a více. Překročení nejvyšší povolené rychlosti o 30 až 49 km/h je tedy znakem skutkové podstaty přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu. Následné hodnocení míry překročení rychlosti při určení sankce v rámci rozpětí daného pro konkrétní skutkovou podstatu nepředstavuje porušení zásady dvojího přičítání, neboť dochází pouze k hodnocení míry porušení chráněného zájmu, přičemž je třeba souhlasit s tím, že hodnota 42 km/h je v horní polovině škály překročení nejvyšší dovolené rychlosti o 30 - 49 km/h. Míra porušení chráněného zájmu je tak vyšší a k této okolnosti je třeba přihlížet jako k okolnosti přitěžující.“ (důraz doplněn). Citované závěry lze plně vztáhnout rovněž na nyní posuzovanou věc. Stěžovatel překročil povolenou rychlost přinejmenším o 49 km/h, přičemž znakem dané skutkové podstaty je překročení povolené rychlosti mimo obec o 30 až 49 km/h; hodnota, o kterou stěžovatel překročil povolenou rychlost, je tedy na samé horní hranici škály překročení nejvyšší povolené rychlosti, která spadá pod danou skutkovou podstatu. Správní orgány proto neporušily zákaz dvojího přičítání, pokud tuto skutečnost zohlednily při ukládání trestu v rámci hodnocení míry překročení povolené rychlosti, resp. závažnosti stěžovatelova jednání (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2021, č. j. 5 As 67/2019-26).

[20] Odkazy stěžovatele na rozsudky Nejvyššího správního soudu dne 22. 8. 2019, č. j. 3 As 281/2017-47, a ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 As 280/2016-23, nejsou v nyní posuzovaném případě přílehlavé. V prvním z uvedených případů žalovaný přičítal stěžovateli k tíži překročení nejvyšší povolené rychlosti mimo obec o 53 km/h, ačkoli skutková podstata, podle které bylo stěžovatelovo jednání kvalifikováno, byla vymezena jako překročení nejvyšší povolené rychlosti mimo obec o 50 km/h a více [§ 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu]. Tuto hodnotu, která tvoří znak kvalifikované skutkové podstaty, a tudíž ji nelze podruhé zohlednit jako přitěžující okolnost, tehdejší žalobce překročil o pouhé 3 km/h, což přitěžující okolností není. V rozsudku ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 As 280/2016-23, pak Nejvyšší správní soud označil za nepřípustné přičítat pachatelům přestupků spočívajících v překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci k tíži skutečnost, že byl přestupek spáchán v obci, neboť jde o jeden ze znaků skutkové podstaty, což však v nyní posuzované věci nenastalo (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2020, č. j. 6 As 169/2020-57).

[21] Dle § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu se za spáchaný přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 téhož zákona uloží pokuta od 2 500 Kč do 5 000 Kč. Hlediska, ke kterým je správní orgán při určení druhu a výměry správního trestu povinen přihlédnout, jsou pak demonstrativně vymezena v § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky.

[22] Při určení druhu a výměry trestu správní orgán I. stupně přihlédl k tomu, že stěžovatel překročil nejvyšší povolenou rychlost mimo obec o 49 km/h, tedy na samé horní hranici zákonného rozmezí skutkové podstaty stanovené v § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu. Správní orgán I. stupně konstatoval, že takové porušení právních předpisů již hraničí se závažnějším přestupkem stanoveným v § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 téhož zákona, tedy překročení nejvyšší povolené rychlosti mimo obec o více než 50 km/h, za jehož spáchání má být uložena pokuta ve výši 5 000 Kč až 10 000 Kč a ukládá se za něj i při jeho prvním spáchání již také zákaz činnosti v podobě zákazu řízení motorových vozidel. Na druhou stranu správní orgán I. stupně zohlednil jako polehčující okolnost absenci škodlivého následku stěžovatelova jednání a také další okolnosti – přestupek byl spáchán na silnici II. třídy, v noci při snížené hustotě provozu. Správní orgán I. stupně rovněž přihlédl k tomu, že přestupek byl spáchán z nedbalosti, a uložil proto stěžovateli pokutu ve výši 3 000 Kč, tedy výrazně blíže spodní hranici zákonné sazby.

[23] Z uvedeného je zřejmé, že uložený trest nevybočil ze zákonných mezí a jeho výše byla dostatečně odůvodněna s ohledem na individuální okolnosti stěžovatelem spáchaného přestupku. Nelze proto souhlasit se stěžovatelem, že se správní orgány dopustily porušení zásady zákazu dvojího přičítání, neboť při hodnocení závažnosti předmětného přestupku vycházely pouze z typové závažnosti překročení nejvyšší povolené rychlosti. Námitka stěžovatele se navíc omezuje pouze na výtku směřující proti některým úvahám správního orgánu I. stupně, jež v podstatě odpovídají popisu skutkové podstaty přestupku, tyto úvahy však nebyly do výroku o správním trestu promítnuty. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2020, č. j. 2 As 23/2019-34, není na posuzovanou věc přílehlavý, neboť v této věci Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že z rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebylo možno dovodit, jaké okolnosti byly brány v úvahu jako přitěžující či polehčující, přičemž z hlediska způsobu spáchání a místa, kde se tak stalo, byly vzaty v úvahu pouze skutečnosti, jež byly pojmovými znaky skutkové podstaty přestupku (viz rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2021, č. j. 9 As 306/2020-30).

[24] Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani zcela obecně formulovanou námitku stěžovatele, dle níž správní orgány nezohlednily zákonná kritéria pro ukládání správního trestu ve smyslu § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky. Ze správního spisu nevyplývá žádná okolnost, kterou by správní orgány při jeho ukládání nevzaly v úvahu.

[25] Pokud jde o námitky stěžovatele týkající se určení formy zavinění, Nejvyšší správní soud uvádí, že z hlediska výroku o vině stěžovatele bylo rozhodující zjistit, zda se v jeho případě jednalo o zaviněné jednání, a to buď ve formě úmyslu, nebo nedbalosti. Již dříve Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 As 303/2016-37, konstatoval, že „*ani z okolností přijetí právní úpravy příkazující uvádět ve výroku rozhodnutí*

pokračování

o přestupku formu zavinění tak nelze dovodit, že by tato povinnost zahrnovala i rozlišování mezi vědomou a nevědomou nedbalostí“. Stěžovatel však v kasační stížnosti nenamítal, že měl být typ nedbalosti uveden ve výroku rozhodnutí, napadá samotný závěr krajského soudu, že by správní orgány vůbec určily, v jaké formě nedbalosti stěžovatel přestupek spáchal. Správní orgán I. stupně sice výslovně neuvedl, zda stěžovatel spáchal daný přestupek z hlediska zavinění ve formě nedbalosti nevědomé, či vědomé, avšak konstatoval, že „[o]bvinněný měl jakožto držitel řidičského oprávnění vědět, že je povinen jet mimo obec rychlostí nejvýše 90 km/h, a přesto jel rychlostí nejméně o 49 km/h vyšší“. Z uvedeného lze dovodit, že správní orgán I. stupně posoudil zavinění stěžovatele jako nevědomou nedbalost. Správní orgán I. stupně tak postupoval v souladu se zásadou *in dubio pro reo*, neboť vycházel z toho, že spáchání přestupku bylo prokázáno, a to přinejmenším v nejmírnější formě zavinění, která spáchání daného přestupku odpovídá.

[26] Pokud jde o námitku stěžovatele, že se forma zavinění měla promítnout do hodnocení výše správního trestu, Nejvyšší správní soud odkazuje na svůj rozsudek ze dne 29. 11. 2018, č. j. 4 As 287/2018-30: „*Nejvyšší správní soud doplňuje, že otázka, zda stěžovatel spáchal přestupek ve vědomé či nevědomé nedbalosti, má skutečně svůj význam z hlediska výše sankce. Na tuto skutečnost poukázal i sám zástupce stěžovatele, kdy v kasační stížnosti citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 As 303/2016 - 37, ze kterého vyplývá, že hodnocení, zda byl spáchán přestupek ve vědomé či nevědomé nedbalosti, se má projevit ve výši sankce i úvahách o ní. V daném kontextu je však potřebné zdůraznit, že pokud by správní orgány zjistily, že se ve stěžovatelově případě jednalo o nedbalost vědomou, tedy o závažnější míru zavinění, pravděpodobně by to vedlo k uložení vyšší pokuty*.“ Ani v nyní projednávané věci správní orgán v rozhodnutí o přestupku nezmínil, že by vycházel z vědomé nedbalosti či dokonce z úmyslné formy zavinění, nelze tedy říci, že by prokázanou formu zavinění, tedy nevědomou nedbalost, nezohlednil (viz rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2021, č. j. 5 As 342/2018-46).

[27] Závěrem Nejvyšší správní soud k nesouhlasu stěžovatele a jeho zástupce s vyvěšením osobních údajů na internet uvádí, že se k němu v případě téhož zástupce již opakovaně vyjadřoval, viz např. přípis předsedy Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2019, č. j. S 139/2019-7. Nejvyšší správní soud připomíná, že se nejedná o kasační námitku. Způsob, jakým Nejvyšší správní soud standardně zveřejňuje anonymizované verze rozhodnutí na svých webových stránkách, neporušuje právo na ochranu osobních údajů či soukromí stěžovatele ani jeho zástupce. Jak již zdejší soud mnohokrát uvedl, pokud „*se Mgr. Václav Voříšek cítí být poškozen, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení*“ (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2019, č. j. 2 As 383/2017-46, ze dne 17. 1. 2019, č. j. 10 As 321/2017-38, atp.). Za této situace již není nutné danou skutečnost podrobněji rozebírat, zdejší soud odkazuje na výše uvedené písemnosti.

IV. Závěr a náklady řízení

[28] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[29] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, náleželo by mu tedy vůči neúspěšnému stěžovateli právo na náhradu nákladů, které v řízení důvodně vynaložil. Žalovanému však v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu Nejvyšší správní soud náhradu nákladů nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 25. listopadu 2022

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu